

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀσθμαίνουσα ἐκ τῆς ταχείας ἀναβάσεως ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ διαζώματος καὶ ἀνέπνευσε καθαρὸν ἀέρα.

— Ὡραῖον θέαμα, δὲν εἶν' ἀληθές! εἶπε τῷ δ' Ἀμβραές.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Οὐδόλως μὲ ἐνδιαφέρει τὸ ὄντως μεγαλοπρεπὲς τοῦτο θέαμα.

— Τί σκέπτεσθε λοιπόν;

— Δὲν το ἀγνοεῖτε.

— Ὅθι μοι ὁμιλήσετε ἔτι περὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἔρωτος, ὅστις σᾶς κατέλαβε καὶ σᾶς τυραννεῖ, εἶπεν ἡ Καικιλία μετὰ κωμικῆς ἐμφράσεως.

— Μὲ πειράζετε. Γελάτε ἀπαύστως.

— Ἐχει τις τόσας ἀφορμὰς νὰ κλαίῃ! Πλὴν, εἶπε χαριέντως, σᾶς λυποῦμαι. Εἴπατέ μοι λοιπόν τί ἔχετε εἰς τὴν καρδίαν σας. Εἴθεθα μόνοι ἐδῶ, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

Εὐρίσκοντο εἰς ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς σκοπίας, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει ἡ Ζουάννα μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἐρημίας ἡ φωνὴ τῶν ἠκούετο εὐκρινῶς ὑπ' αὐτῶν.

Ἡ καρδία τῆς Ζουάννας ἐπάλλε βιαίως. Ὁ Κλαύδιος ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῇ τῶν παλμῶν τῆς, πλὴν ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως τῆς φίλης του διετέλει ὡς ἐν ληθάργῳ. Αἱ ἐλπίδες του κατέρρεον. Ἦνόνει ἤδη πόθεν προήρχετο ὁ τοιοῦτος τῆς κρεολῆς καλλωπισμός.

Ἦτο ἡτὸ ἔτι, ἐρωμένη ἄλλου, ἐκείνου βεβαίως, ὅστις ἐζήτει τὴν χεῖρα τῆς κληρονόμου τοῦ Σαὶν-Ζιλδᾶς, καὶ ὅστις ἦν τόσῳ πλησίον αὐτοῦ.

— Εἶναι λοιπόν αὐτός; εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς σφίγγων τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ Ζουάννα κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

Τὸ αἷμα τῶν Κερανδαλ ἐκόχλασε πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς φλέβας τοῦ τόσῳ ἡρέμου ἐκείνου νεανίου.

— Ἄ; ἐψιθύρισε, τὸν μισῶ ὅσον σᾶς ἀγαπῶ!

Ὁ κόμης ἐβεβαίωσε τὴν Καικιλίαν περὶ τοῦ ἔρωτός του διὰ φλογερῶν φράσεων ρεόντων ὡς χεῖμαρρος λάβας ἐκ τῶν χελέων του.

Ἡ εὐτυχία του, τὸ μέλλον του, ἡ ζωὴ του συνεδέοντο τῇ συγκαταθέσει τῆς Καικιλίας. Ἀφ' ἧς ἡ μαρτυρία τῇ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας περὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν ἔζη πλέον εἰμὴ δι' αὐτὴν.

Ἦτο σέχετο αὐτῇ αἰωνίαν καὶ διάπυρον ἀφοσίωσιν, ἀληθὴ λατρείαν. Ὅθι ἔμενε τὴν ἡμέραν ὅλην πλησίον τῆς, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, τῆς λατρευτῆς συζύγου του, ἔτοιμος νὰ ἱκανοποιήσῃ πᾶσαν αὐτῆς ἰδιοτροπίαν.

— Ἀλλὰ τότε, παρετήρησεν ἡ Καικιλία, περιπίπτετε ἀπὸ τῆς μῆδος εἰς τὴν ἄλλην ὑπερβολὴν. Προσέξτε διότι οὕτω θὰ ἦσθε ἐν ὥραϊον ἀγκιστρον καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῆς εἰρωνίας ἐκείνης.

— Ἄλλ' εἰσθε κακὴ, ὑπέλαβε ζωηρῶς, ὡς δαίμων καὶ μὲ τυραννεῖτε. Καικιλία, θὰ ἦμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν πλησίον σας. Ὅμνῶ ὅτι οὐδεμίαν θεωρῶ εὐδαιμονίαν ἀνωτέραν τοῦ νὰ σᾶς ἀπολαύσω! Μὴ εἰσθε ἀσπλαγχνος, σᾶς ἱκετεύω. Εὐσπλαγχνισθῆτέ με. Εἴπατέ μοι ποίους ὀρκους, ποίας διαβεβαιώσεις ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ; Ὅθι ἦσθε ὁ μόνος μου ἔρως, τὸ ὁμνῶ!

— Ὡ; ὁ μόνος! παρετήρησεν ἡ νεάνις μετὰ δυσπιστίας.

— Ναί, ὁ μόνος, εἶπεν ὁ κόμης, ἐκτός ἂν ὑπολογίζετε τὰς παροδικὰς ἐκείνας καὶ ἐφημέρους ἐλαφρότητας, εἰς τὰς ὁποίας πᾶς τις περιπίπτει.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, οὐδέποτε ἡγαπήσατε;

— Οὐδέποτε.

— Σπουδαίως;

— Σπουδαϊότατα.

— Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε καλῶς.

— Εἰς μάτην.

— Ὅρκισθῆτέ μοι.

— Ὅρκίζομαι.

— Δυσκολεύομαι νὰ σᾶς πιστεύσω.

— Καὶ ὁμῶς εἶν' ἀληθές.

— Ἀληθές;

— Ἀπολύτως. Τὸ ὁμνῶ, ἐπανελάβεν ὁ κόμης.

— Παράδοξον, τοὺς λόγους σας προφέρετε μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως. Εἴσθε σχεδὸν πεπεισμένος καὶ ἔχετε ἡλικίαν...

— Τριάκοντα ἔτων.

— Λοιπὸν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη δὲν ἡγαπήσατε! Ἀλλ' ἔχετε καρδίαν ἐξ ὀρειχάλκου! Πῶς διήρχεσθε τὸν καιρὸν σας; Μὴ ἀνοίξετε τὸ στόμα διὰ νὰ μὲ πείσετε. Τὸ γνωρίζω, θὰ μοι εἴπητε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας δὲν συνήνητησε τὸ ἥμισυ, ὅπερ ἐπόθει. Γνω-

ρίζω αὐτὰς τὰς θεωρίας καὶ γελῶ μὲ αὐτάς. Τὰς ἀνέγνωσα εἰς ὅλα τὰ μυθιστορήματα. Πῶς! φίλε μου, εἰς Παρισίους ἔνθα ὡς τὰ ὕδατα ποταμοῦ πλημμυροῦσιν αἱ ὥραιαι νεάνιδες, ἔνθα ἡ καλλονὴ ἀπαστράπτει καὶ διακρίνεται, κατορθώσατε σεῖς νὰ μὴ ἀγαπήσετε!

— Ἀλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἡγάπησα.

— Ἡ καρδία σας εἶν' ἐλευθερά;

— Ὡς τὸ πτηνὸν πρὸ ἱπτάμενον εἰς τὸν ἀέρα.

— Καὶ συνδεόμενος μ' ἐμὲ δι' ἀρρήκτων δεσμῶν, δὲν θὰ ἔχετε τί νὰ ἐνθυμησθε καὶ νὰ λυπησθε;

— Οὐδέν.

Ἐπεκράτησε σιγὴ.

— Σαῖς δέ; ἠρώτησεν ὁ κόμης μετ' ὀλίγον.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ νεάνις, θὰ ἐνθυμοῦμαι μετὰ λύπης τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν θλιβεράν μὲν ἀλλ' ἀνεξάρτητον παιδικήν μου ἡλικίαν, τοὺς ἀγροῦς καὶ τοὺς ἀγρότας μου, τὰ δάση καὶ τὴν χέρσον μου.

— Μήπως δὲν θὰ ἦναι ἔτι ἰδικὰ σας;

— Ὁχι. Ὁ ἀνὴρ εἶναι εὐγενής, πρόθυμος, περιποιητικὸς μὴ ἔχων εἰμὴ ὑποσχέσεις εἰς τὸ στόμα πρὸ τῆς συνενώσεως. Μετὰ ταῦτα γίνεται δεσποτικὸς, ζηλότυπος, τυραννικὸς. Ὅμιλῶ γενικῶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ κοινὸς νόμος ἔχων σπανιωτάτας ἐξαιρέσεις. Τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν ἀνήκει οὐδὲν πλέον ἀνήκει εἰς ἡμᾶς οὐδ' ἡμεῖς αὐταὶ ἀνήκομεν πλέον εἰς ἑαυτάς. Ὁ γάμος λοιπὸν μὲ τρομάζει. Δὲν μὲ τρομάζετε σεῖς! δὲν μὲ τρομάζει ὁ σύζυγος, ἀλλ' ὁ γάμος μὲ ἐννοεῖτε; Σᾶς ὑπεσχέθη μίαν ἀπάντησιν. Ὅθι μὲ συγχωρήσατε ἂν θὰ περιμείνετε. Εἶμαι νευρική. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς περιποιήσεις σας: θέλω νὰ σᾶς πιστεύσω. Ἐλπίζω ὅτι εἰσθε εἰλικρινής, ἀλλ' ἔχω σκοτεινὰς ιδέας, τὰς ὁποίας προσπαθῶ ν' ἀποκρύπτω ὑπὸ προσπεποιημένην χαρὰν. Ἀπώλεσα ἐνωρὶς τὸν πατέρα μου: ἡ μήτηρ μου σπανίως ἡσυχολήθη δι' ἐμέ. Ἐννοεῖτε ἐντεῦθεν πόσον ἔχω δίκαιον σκεπτομένη ὡς σκέπτομαι. Ἐχετε ὑπομονὴν καὶ μὴ ἐκλαμβάνετε τὸ ἀναποφάσιστον τοῦ χαρακτῆρός μου ὡς ἰδιοτροπίαν νεάνιδος πείσμονος καὶ κακῆς. Δὲν σᾶς μισῶ. Ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνωμεν πάντοτε ἡνωμένοι διὰ διαρκoὺς ἀγάπης.

— Καικιλία, εἶπεν ὁ Ροζέ βαθέως στενάχας, δὲν μὲ ἀγαπᾶτε;

— Δόσατέ μοι καιρόν!

— Οὐδέποτε θὰ μὲ ἀγαπήσετε!

— Ἰσως.

— Καὶ ἐγὼ κατεδικάσθην εἰς τὸ μαρτύριον νὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε.

— Σᾶς παρακαλῶ, φίλε μου, ἄφρατε τὰ μελοδραματικά, εἶπεν ἡ Καικιλία ἐπιχαίρων. Ἀπομακρύνετε τὴν ιδέαν αὐτοχειρίας! Πρὸ πάντων μὴ πέσετε τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου τούτου. Ὅθι πέσετε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ταλαιπώρου στρατηγοῦ, τὸ δὲ θέαμα θὰ ἦναι σπαραξικάρδιον. Τί θὰ εἴπη ἡ δε-

σποινίς Ναθαλία, τῆς ὁποίας εἶναι ἡ γλυκυτέρα ἐλπίς ;

Ὅντως ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Μάξιμος ἔσταντο κάτωθεν τοῦ πύργου.

Ἡ Ζουάννα ἦν πελιδνὴ. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἵνα μὴ καταπέσῃ. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης διετήρει ἀμφιβολία τινά. Αὐτὴ ἡ πιστὴ καὶ σταθερὰ δυσκόλως ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τόσῳ φοβεράν προδοσίαν.

Τετέλεσται.

Ἦθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐγνώρισε.

Ἐσκέφθη ν' ἀναφωνήσῃ εἰς τὸν ἀπορρίψαντα αὐτὴν προδότην ἑραστήν.

— Ψεύδουσαι ! Ἰδέ με ! Δὲν με γνωρίζεις !

Καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ :

— Μὴ τὸν πιστεύετε ; θὰ σὰς ἀπατήσῃ ὡς ἐμέ. Εἶναι ἄτιμος.

Ὁ Κλαύδιος συνεκράτησεν αὐτήν, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια ἀπέπνιξε τὸ παράπονόν της.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔσυρε τὸν δ' Ἀμβαρὲς πρὸς τὴν κλίμακα.

— Ἄν κατέλθωμεν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, οὐδέποτε ὁ στρατηγὸς θὰ δυνηθῇ ν' ἀνέλθῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος.

— Καικιλία, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Δι' οἶκτον, δόσατέ μοι μίαν ἀπάντησιν. Μὲ κάμνετε ν' ἀποθάνω ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἀληθῶς ; εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ νεάνις.

— Κεῖμαι ἐπὶ φλογερῶν ἀνθρώπων.

— Ἀκούσατε. Δὲν θέλω τὸν θάνατόν σας. Θ' ἀποφασίσω.

— Πότε ;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

— Καὶ ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ θὰ ἦναι ματαία ὡς αἱ ἄλλαι, ἐψιθύρισεν ὁ Ροζὲ ἀποθαρρυνθεὶς. Μὲ παραπέμπετε εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλένδας ! Πόσον εἰσθε σκληρά !

— Αἱ ! εἶπε ζωνῶς ἡ Καικιλία, μὴ τὸ νομίζετε παιγνίδι νὰ συνδεθῇ τις ἐφ' ὅρου ζωῆς ! Τί θὰ χάσετε σεῖς ; Μεταξύ μας δέ, τί θὰ κερδίσω ἐγώ ; Ἐνα αὐθέντην. Σὰς εἶπα καὶ ἐπὶ τούτου τὰς ιδέας μου. Πᾶσαι αἱ διαμαρτυρίαι σας κατ' οὐδὲν θὰ με μεταβάλλωσιν. Ὁμοιάζω διαδότην εἰς τὸ χεῖλος ποταμοῦ ἀνευ ὁδηγοῦ καὶ ἀνευ γεφυράς. Ἄν διστάξῃ νὰ τὸν διαβῇ, ἀν φοβῆται μὴ πνιγῇ, τὸν μέμφεσθε διὰ τοῦτο ; Ἡ ἀπομόνωσις ἦν ὁ σύμβουλός μου καὶ δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ποίας φωνᾶς ἀκούει ὁ ἔχων ὡς σύντροφον τὸν ἀνεμον, ὅστις ἀποφυλλίζει τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τὸν ψιθύρον τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον φθερίζει τοὺς χάλικας τῶν ρυακίων. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου. Ἐντὸς τριῶν ἡ τεσσάρων ἡμερῶν ἡ τύχη μας θ' ἀποφασισθῇ.

— Ἀφετέ με τοῦλάχιστον νὰ ἐλπίζω ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, σφίγγων τὴν χεῖρά της.

— Δὲν σὰς τὸ ἀπαγορεύω, ἀπήντησεν ἡ νεάνις οἶονεὶ ἀποκαμουσα. Ἄς φύγωμεν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

« Διὰ τῆς ἀκινήσιας της ἐφαίνετο χλευάζουσα τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἐπὶ τέλους, ἔχανετο ἡ ἰσορροπία της, καὶ ἔπιπτε μετὰ φοβεροῦ πατάγου· ἐγὼ δὲ τρέχων ἐκρουπτόμην ἐν τῇ σκότει, φοβούμενος μὴ ἤθελε μὲ συλλαβῶσιν ἐν τῇ ἐπαισχύντῳ ἐκείνῃ ἀποπειρᾶ. »

« Τὴν πρωΐαν ἡ λόγχη ἐφαίνετο εἰς τὴν θέσιν της, ὥσαντι μὲ ἐπροκάλει πάλιν. Ἐπὶ τέλους, ἦλθεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν συστέλλων τοὺς μῦς, σφίγγων τοὺς ὀδόντας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων φουσκωμένους, ἤρπασα αὐτὴν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ κατῶρθωσα νὰ τὴν ἀνυψώσω. »

« Τὴν ἀνύψωσας ! . . . ἔκραξεν αἰφνης ἡ δεσποινὰ, κτυπήσασά με ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὁρρανέ ! μετὰ ἔν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ σήμερον θὰ μάθης τί ἀπαιτεῖται παρὰ σοῦ. »

« Παρετέθη πολυτελεστάτη τράπεζα, αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν πύργων τοῦ φρουρίου, αἱ σάλπιγγες ἀντήχουν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ὅπως ἐορτασθῇ ἡ ἀνύψωσις τῆς λόγχης. »

Παρήλθεν ἡ ἡμέρα . . . ὁ μὴν . . . τὸ ἔτος . . . Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἤκουσα κρουνομένην τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός μου καὶ φωνὴν λέγουσαν :

« Διατί κοιμάται ὁ υἱὸς τοῦ προδοθέντος ; »

« Ἡ στιγμή τῆς γνώσεως ἔφθασεν. »

« Ἡ δεσποινὰ τοῦ φρουρίου μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τρέμουσα σύσσωμος μὲ ἔφερεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔκειτο βιβλίον ἀνοικτὸν καὶ τὸ αἱματωμένον ὑποκάμισον· ἡ δὲ λόγχη, δεξιόθεν. »

« Τὸ ὑποκάμισον τοῦτο ἔφερεν ὁ πατήρ σου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του· τὸ ἐπ' αὐτοῦ αἷμα εἶναι τὸ αἷμα τοῦ πατρός σου, τὸ ὁποῖον ἔχυσαν διὰ προδοσίας οἱ ἐχθροὶ του. Ὁρκίσθητι, υἱὲ τοῦ προδοθέντος, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ὅτι θὰ τὸν ἐκδικήσῃς. »

« Ἐστήριξα τὴν λόγχην ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ κτυπήσας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἀνέκραξα :

« Τὸ ὀρκίζομαι. »

« Ἡ δεσποινὰ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν μου, ἔκλαυσεν, ἐγέλασε καὶ μὲ κατησπάσθη ὡς παράφρων. »

« Ψυχὴ γενναία, ἀληθὲς τέκνον τοῦ προδοθέντος ἀδελφοῦ μου, ἀκουσον, ποῖος εἶσαι. »

« Καὶ μοὶ διηγῆθη μέγα μέρος τῶν

συμβάντων, τὰ ὁποῖα ἤδη γνωρίζετε. Εἰτα προσέθετο :

« Ἡ γυνή, ἡ ὁποία σὲ ἔφερε τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἦτο ἡ μήτηρ σου. »

« Ἐξῆμαξή μου, καθὼς δύναται νὰ ζῇ ἡ σύζυγος τοῦ φυγάδος, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐπικεκνηρυγμένη. »

« Ἐσπέραν τινά, εἰς τῶν ὑποτελῶν πενηθοφῶν ἦλθεν εἰς τὸ φρούριον καὶ ἐζήτησε νὰ μὲ ἰδῇ. »

« — Τί νέα, ὑποτελῇ ; . . . ἠρώτησα αὐτόν, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. »

« — Δέσποινα, φέρω πρὸς ὑμᾶς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀδελφοῦ σας. »

« — Λέγε. »

« — Πρὶν ἢ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπὸ τὸν πέλεκυν, ὁ ἐκλαμπρότατος Τάκκος προσκαλέσας με μοῦ εἶπεν :

« — Ἀφοῦ ἀποθάνω, πᾶρε μὲ κάθε τρόπον τὸ ὑποκάμισόν μου καὶ βᾶψε το ὅσον εἴμπορεῖς περισσότερο εἰς τὸ αἷμά μου. Ἐπειτα πᾶρε τὴν λόγχην μου . . . καὶ πῆγαινέ με αὐτὰ εἰς τὸ Ραδικόφρανι, εἰς τὴν ἀδελφὴν μου τὴν δεσποινὰν Γουαλδράδαν, μὲ ἐνόησας ; . . . εἰς τὴν ἀδελφὴν μου . . . διότι ἡ γυναῖκά μου θὰ ἀπέθνησκεν ἀκούουσα αἰφνιδίως τοιαύτην εἰδήσιν . . . καὶ εἶπε εἰς αὐτήν : Δέσποινα, αὐτὴ εἶναι ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν ὁ ἀδελφός σας ἀφίνει εἰς τὸν υἱόν του Γῆνον, καὶ σὰς παραγγέλλει . . . ἂν τὸν ἀγαποῦσατε ὅταν ἦτον ζωντανός καὶ ἂν ἀγαπᾶτε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, νὰ μὴν εἰπῇτε εἰς τὸν υἱόν του τίποτε περὶ τῶν ὅσων τοῦ συνέβησαν. Ἔως οὐ φθάσῃ εἰς κατὰλληλον ἡλικίαν καὶ εἴμπορεῖ νὰ μεταχειρίζεται τὴν λόγχην. »

« Τότε θὰ ἀποκαλύψετε εἰς αὐτὸν ποῖος εἶναι καὶ θὰ ζητήσετε νὰ ὀρκισθῇ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι θὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του. »

« Περὶ τῆς συζύγου τοῦ δὲν σὰς λέγει τίποτε . . . ἡ ἐλπίς αὕτη κατέστησε ὀλιγώτερον πικρὰν τὴν στιγμήν τῆς δολοφονίας του. »

« Ἡ εἰδήσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποκρυβῇ καὶ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς μητρός σου, ἡ ὁποία ἔτρεξε εἰς τὸν θάλαμόν μου διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. »

« Ἐγὼ οὔτε ἠρνήθην, οὔτε ἐβεβαίωσα . . . ἔπεσε . . . καὶ τώρα κεῖται θαμμένη . . . ἐδῶ . . . ὑπὸ τοὺς πόδας σου. . . »

« Ὁ πατήρ σου, ἐξορισθεὶς ἀπὸ τῆς χώρας τῆς Σιένης, ἐγένετο ληστής . . . ἀλυσσοδεθεὶς καθ' ὕπνου, ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Φαρισαίων. . . »

« Οἱ λόγοι του συνεκίνησαν τοὺς πολίτας, . . . ἰσως ἐσώζετο . . . ἀλλὰ Βενιγκάζας ὁ Ἀρετίνος, κακουργολογὸς ἐν Σιένη, ἐπώλησε τὴν ζωὴν του καὶ οἱ κόμητες τοῦ Σάντα-Φιόρα ἐπλήρωσαν τὸν ἀντίτιμον τοῦ αἵματος. Ὁ πατήρ σου ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος . . . ἀκούεις . . . ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος. . . »

« Μίσει τοὺς κόμητας. . . »

« Ἄν ὅμως ἔχῃς ἐν τῇ καρδίᾳ τι πλεόν τοῦ μίσους . . . τοῦτο φύλασσε διὰ τὸν Βενιγκάζαν. . . »

« Οἱ κόμητες ἦσαν παλαιοὶ ἐχθροὶ . . . »